

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. VII. Non dari Appellationem à summo Pontifice ad Concilium, non ergo huic Pontificem subesse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

§. VII.

Non dari Appellationem à Summo Pontifice ad Concilium, non ergo huic Pontificem subesse.

Summaria.

1. *A Pontificis Rom. sententia appellari non posse, auctoritate SS. Canonum probatur.*
2. *Aliorumque Doctorum doctrinā & sanctitate insignium.*
3. *Constitutio Pii II.*
4. *Rationes.*

I.

Minore Judice ad majorem provocari certi juris est; si ergo ostenderimus iudicium Papæ ultimum esse, nec ab alio rescindi, eo ipso sequeretur, supremam, nullique alteri subjectam potestatem Pontificis Romani esse.

Canones primo loco audiamus. S. Gelasius ad Episcopos per Dardaniam constitutos *in c. cuncta 9. q. 3.* *Cuncta per mundum novis Ecclesia, quod sacrosancta Romana Ecclesia fas de omnibus habeat iudicandi: neque cuiquam de eius liceat iudicare iudicio, siquidem ad illam de qualibet mundi parte appellandum est, ab illa autem nemo est appellare permissus. Sed nec illa praterimus, quod Apostolica sedes sine Synodo procedente, & solvendi, quos Synodus inique damnaverat, & damnandi, nullà existente Synodo, quos oportuit, habuit facultatem: & hoc nimirum pro suo Principatu, quem B. Petrus Apostolus Domini & voce tenuit semper, & tenebit. Idem in c. ipsi 9. q. 3.*

Ipsi sunt Canones, qui Appellationes totius Ecclesie ad hujus Sedis examen voluere deferri. Ab ipsa verò nusquã prorsus appellari debere sanxerunt: ac per hoc illam de tota Ecclesia iudicare, ipsam ad nullius committere iudicium: nec de eius unquam praeceperunt iudicio iudicari, sententiãq, illius

ad Concilium, non ergo huic Pontificem subesse. 361

illius constituerunt non oportere dissolvi, cuius potius decreta sequenda mandarunt.

S. Bonifacius Martyr in c. si Papa d. 40. Si Papa sua & fraternae salutis negligens, deinceps deprehenditur inutilis, & remissus in operibus suis, & insuper à bono taciturnus, quod magis officit sibi, & omnibus, nihilominus innumerabiles populos catervatim secum ducit, primo mancipio gehenna, cum ipso plagis multis in aeternum vapulaturus. Hujus culpas istic redarguere praesumit mortalium nullus: quia cunctos ipse iudicaturus, à nomine est iudicandus, nisi deprehendatur à fide devius: pro cuius perpetuo statu universitas fidelium tanto instantius orat, quanto suam salutem post Deum ex illius incolumitate animadvertit, propensius pendere.

Patres Concilii Sinuelfani ad Marcellinum Pontificem: Absit, ut à nobis summus Pontifex iudicetur. Negasti tu? negavit & Petrus Magister tuus: & quis Apostolus ausus fuit inde eum iudicare? sed egressus foras flevit amare. Tu ergo in sinum tuum causam collige, tuo ore te iudica, non nostro iudicio.

S. Thomas de Pont. q. 10. a. 4. ad 13. Ex gestis Chalcedonensis Concilii habetur primo, quod sententia Synodi à Papa confirmatur: Secundo, quod à Synodo appellatur ad Papam: Tertio, quod à Papa ad Synodum non appellatur, ut habetur ex gestis Concilii Ephesini.

B. Augustinus Triumphus lib. de Potestate Ecclesiast. q. 6. a. 1. Solus Papa dicitur esse vicarius Dei, quia solum, quod ligatur vel solvitur per eum, habetur solutum & ligatum per ipsum Deum; sententia igitur Papae, & sententia Dei una sententia est. sicut una sententia est Papae, & auditoris ejus. Cum igitur appellatio semper fiat à minore iudice ad superiorem, sicut nullus est major seipso, ita nulla appellatio tenet facta à Papa ad Deum, &c. Nullus potest appellare à Papa ad Deum: sicut nullus potest intrare ad consistorium Dei, nisi mediante Papà, qui est aeterna vita consistorii claviger, & ostiarius. Et sicut nullus potest appellare ad seipsum: ita nullus potest appellare à Papa ad Deum: quia una sententia est, & una curia Dei & Papae.

B. Antoninus in summa T. 23. c. 3. §. 3. Quicumq; sentit, quod à Romano Pontifice ad quemcunq; alium liceat appellare, conatur quantum in se est, auferre privilegia Romanae Ecclesiae: quod probatur ex omnibus praemissis. Primo sic: Quicumq; sentit Romanum Pontificem non esse summum supremum & unicum caput totius Ecclesiae, auferre conatur privilegium Romanae Ecclesiae à Christo concessum: sed quicumq; à Papa appellan-

Zz

dums

dum esse sentit, sentit Papam non esse summum & unicum caput Ecclesie: ergo, &c. Major patet ex primo praambulo. Minor ex tertio patet: ex quo sequitur, quod quicumq; hoc sentit, sentit contra articulum Nicene Synodi: Ubi dicitur, unam sanctam Ecclesiam: quae Ecclesia habet unitatem ex unitate capitis. Unde & Joann. 10. dicit Christus: Fiet unum ovile & unus Pastor: sed si licitum esset appellare à Papa: & ille, ad quem appellaretur, esset caput: sic Papa non esset caput: vel essent duo capita, quod esset monstruosum & dirumpens Ecclesiae unitatem. Et hinc est, quod felicitis recordationis Bonifacius Octavus in extravagante, qua incipit: Unam sanctam: probat, per unitatem Ecclesiae esse de necessitate salutis omnem humanam creaturam Romano Pontifici esse subjectam. Secundo arguitur idem ex secundo Privilegio sic: Quicumq; asserit quod Romanus Pontifex non habeat plenitudinem Potestatis super omnes: auferre conatur Privilegium Ecclesiae Romanae à Christo traditum: quod patet per secundum privilegium supra positum: sed sentiens appellandum esse à Papa, sentit ipsum non habere potestatis plenitudinem super omnes: ergo &c. Minor patet; quia ille ad quem appellatur habet potestatem super illum, à quo appellatur, qui potest ejus iudicium mutare & sententiam retractare: sed si quis haberet potestatem super Papam, Papa careret illà potestate: eò quod in hoc ei esset subjectus: & per consequens non haberet plenitudinem potestatis. Ex tertio privilegio arguitur idem sic: Quicumq; sentit Romanam Ecclesiam non habere firmitatem immobilem & perpetuam, auferre conatur Privilegia Romanae Ecclesiae ei à Christo tradita: sed sentiens quod à Romano Pontifice possit appellari, sentit Romanam Ecclesiam non habere perpetuam & immobilem firmitatem: ergo praedictum privilegium ei auferre conatur. Major patet: quod Ecclesia sicut est una, sic est firma: idcò dicitur in utroq; symbolo: unam sanctam Ecclesiam. Sanctam autem idem est quod firmum: unde & immutabilia statuta vocantur sanctiones. Minor patet: quod iudex, ad quem appellatur, potest iudicia & sententias ejus, à quo appellatur, mutare & renuciare & retractare: ergo si à Papa licitam sic appellari, iudicia & sententiae Papa immutabiles & firmae non erunt. Et idcò quicumq; statuta Papa crediderit violanda, praevaricator fidei reputatur: Ita Hadrianus c. generali. 25. q. 1. Ex quarto privilegio probatur idem sic: Quod si appellari posset ad alium: aut appellatur ad alium Papam, aut ad Concilium generale: Non ad Papam successorem: tum quia non habet par in par jurisdictionem, extra de elect. cap. innovit. §. quamvis. Tum quia Roma-

huius Pontifex parem potestatem habet cum precedente. Is autem ad quem appellatur, debet esse superior: tum etiam quia absens: sicut ille, qui mortuus est, ex hoc mundo migravit: tum etiam, quia potestas Papa se extendit ad illos, qui sunt super terram: ut patet ex forma collatae potestatis: Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in caelis. Super terram autem non est Papa defunctus. Sed ne ad Concilium generale à Papa appellari potest: quia Papa omni Concilio superior est: nec robur habet, quidquid agitur: nisi auctoritate Romani Pontificis & roboretur & confirmetur: sentire ergo, quod ad Concilium à Papa appellari possit, est haeticum, & contra illum articulum sanctum: Ecclesiam Catholicam. Ex quinto privilegio patet idem sic: Quicumque sentit, quod à Papa possit ad alium appellari, sentit quod Romanus Pontifex possit ab alio judicari: sed hoc est contra privilegium Romanae Ecclesiae: ergo talis sic sentiens privilegium Romanae Ecclesiae auferre conatur. Item hoc sentire, est sentire, quod Papa habeat superiorem: & quod sit aliquis eo major: quod est dicere Romanum Pontificem non esse unum caput, & universale: & per consequens sentit contra Ecclesiae unitatem.

Duvalius Doctor & Theologus Sorbonicus lib. 4. q. post. In causa appellationis appellans à potestate & jurisdictione ejus, à quo appellatur, eximitur. At in nullo casu potest quis à jurisdictione & potestate Rom. Pontif. eximi: alioquin non esset amplius illius ovis, ac per consequens nec Christianus; cum Christus in quoscunque Christianos Petro dederit potestatem his verbis: Pasce oves meas, non has aut illas, non hujus aut illius regiones, sed in universum, oves meas, id est, omnes, qui Christiana Religioni nomen dederunt, ut eleganter 2. de consideratione ad Eugenium docet Bernardus. Secundò. Per appellationem recedit appellans ab obedientia & communionem ejus, à quo appellat. Atqui nulli Christiano, in quacunque dignitate sit constitutus, ab obedientia summi Pontif. & communionem cum ejus sede licet recedere. Quisquis enim extra hanc domum agnum comederit, profanus est. Si quis in arca Noë non fuerit, peribit regnante diluvio, uti Hieron. Damasum Sedis Apostolica Rectorem alloquitur. Tertio. A Monarcha Monarchico, id est, extremo judicio judicante, nefas est appellare. At Pontifex Rom. est supremus Ecclesiae Monarcha: extremo igitur judicio quaslibet causas ita terminabit, ut fas amplius non sit, ad ullum aliud tribunal provocare. Quarto. Judex à cuius judicio provocatur, judicem ad quem sit provocatio parti condemnata dare, aut designare non debet: Sic enim ageret in seipsum, abiretque in rem judicatam,

contra communem juris Regulam: atqui solius Pontificis Romani est Concilia Occumenica indicere, congregare, & confirmare, atq; eorum decreta robur tribuere; itaque si ab eius iudicio ad Concilii tribunal sit provocatio, debet Pontifex ipse contra seipsum, in rem à se absq; fraude sibi facta, iudicatum abire: arma, quibus emendetur & corrigatur suppeditare: & quod amplius est, ista omnia contra se suumq; iudicium desinita novo suo calculo confirmare, qui certe uniuersum iustitia ordinem, praclarissimamq; hierarchiam omnino pervertit, & destruit.

S. Bernardus epist. 213. Quis mihi faciet iustitiam de vobis? si haberem iudicem, ad quem vos trahere possem, jam nunc ostenderem vobis (ut parturiens loquor) quid meremini. Extat quidem tribunal Christi, sed absit, ut ad illud appellem vos, qui illic, si vobis necessarium & mihi possibile esset, vellem magis totis viribus stare, & respondere pro vobis. Itaq; recurro ad eum, cui in presenti datum est iudicare de uniuersis, hoc est, ad vos: vos iudicare inter me & vos.

III. Pius II. Pontifex Max. Execrabilis & pristinis temporibus inauditus, tempestate nostrâ inolevit abusus, ut à Romano Pontifice, & Christi Vicario, cui dictum est in persona B. Petri: Pasce oves meas, &c. Quodcumq; ligaveris super terram, erit ligatum & in caelis; nonnulli spiritum rebellionis imbuti, non sanioris cupiditate iudicii, sed commissi evasione peccati, ad futurum Concilium provocare praesumunt. Quod quantum fueris Canonibus aduersetur, quantumcumq; Reipublica Christiana noxium sit, quisquis non ignarus iurium, intelligere potest. Namque non alia praetereamus, qua huic corruptela manifestissime refragantur, quis non illud ridiculum, quod ad id appellatur, quod nusquam est, neq; scitur, quando futurum sit? Pauperes a potentioribus multipliciter opprimuntur, remanent impunita scelera, nutritur aduersus primam Sedem rebellio, libertas delinquendi conceditur, & omnis Ecclesiastica disciplina, & hierarchicus ordo confunditur.

Volentes igitur hoc pestiferum virus à Christi Ecclesia procul pellere, & ovium nobis commissarum saluti consulere, omnemq; materiam scandali ab ovili nostri Salvatoris arcere, de venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, cunctorumque Pralatorum, ac divini & humani iuris interpretum curiam sequentium, concilio & assensu, ac certâ nostrâ scientiâ, huiusmodi provocaciones damnamus, & tanquam erroneas, ac detestabiles reprobamus. Cassantes & penitus annullantes, si qua hactenus totaliter interposita inveniuntur, easque tanquam inanes, ac pe-

stiferas, nullius momenti esse decernimus, ac declaramus. Praecipientes deinceps, ut nemo audeat quovis quæsito colore, ad ordinationibus, sententiis, sive mandatis quibuscunq; nostris, ac successorum nostrorum, talem appellationem interponere, aut interposita per alium adhaerere, seu eis quomodolibet uti.

Si quis autem contra fecerit, à die publicationis presentium in Cancellaria Apostolica, post duos menses, cujuscunq; status, gradus, ordinis, vel conditionis fuerit, etiamsi, Imperiali, Regali, vel Pontificali refulgeat dignitate, ipso facto sententiam execrationis incurrat, à qua nisi per Romanum Pontificem, & in mortis articulo, absolvi non possit. Universitas verò sive collegium, Ecclesiastico subiaceat interdicto, & nihilominus jam Collegia & universitates, quam prædicta, & alia quaecunq; persona, eas poenas ac censuras incurrant, quas rei Majestatis & hæreticæ pravitate fautores incurrare dignoscuntur.

IV. Rationes verò ob quas negamus à Papa ad Concilium appellari posse, sunt præter toties dictas: quòd à Vicario appellari non possit, cum habeat idem tribunal cum suo Episcopo & Principali, c. 2. de consuetudine in 6. sed Papa est Vicarius Christi, ergo sicut à Christo appellari ad alium non potest, ita nec ab ejus Vicario: quòd si Concilium hanc ipsam vicariam potestatem sibi vindicat, quærimus à quo, & quando datam? eruntque duo in Ecclesia Christi Vicarii, duo capita, hoc est, monstrum non corpus, nullibi in Scripturis, aut Conciliis lectum auditumque. Deinde cum nullum valeat Concilium, à Papa non vocatum, confirmatumque per expressos textus in d. 17. appellatio aut erit inutilis, aut impossibilis: erit enim appellatio à Papa ad Papam, & labyrintho similis in seipsum redeunti. Et tandem cum à Concilio ad Papam provocatio detur; erit circulus appellandi perpetuus, & nunquam finiendus: A Papa provocabis ad Concilium, à Concilio ad Papam, & ab hoc ad Concilium redibis, lusum potiùs, quam litem & causam acturus.

Non obstat epistola 162. Augustini, ubi scribit; *Causam Cacchiani primò judicaram à Pontifice, & deinde ab Episcopis.*

Respondemus. Illud non necessitatis fuisse, sed conniventia, ut hæreticis omnis tolleretur tergiversandi causa, de quo vide Gratianum eleganter ad can. testes 2. q. 7. & B. Gregorium in san. Petrus. eadem.